

MŰSORSZÜNET

Szúr az oldalam. Ha tesi órán lennék, már rég lassítottam volna. A kezem a derekamra szorítanám, aztán meg légzőgyakorlatokat csinálnék. Kicsit örülnék is, hogy elbliccelhetem az utolsó két kör futást. De most az istennek se állok meg.

A járdát nézem, próbálok mindig csak a következő lépésre koncentrálni. Amikor eljutok a kereszteződésig, jobbra fordulok. Közben hátranézek a szemem sarkából. Félek, hogy nem voltam elég gyors. Látom az összezsugorodott alakját az utca túlsó végén. Úgy tűnik, sikerült leráznom. Azért még nem merek lassítani. Lehajtott fejjel sietek tovább, hangosan kapkodom a levegőt. Mire elérem az iskolát, leizzadok a nagy rohanástól.

A biosztanár a kapuban áll. Mosolyog, és azt mondja, ne féljek, ez még csak a jelző csengő volt, nem fogok elkésni. Mintha a szaros öt perc késéstől félnék, azért köpném ki a tüdőmet.

Egész délelőtt nem tudok figyelni az órákon, mert csak a reggeli dolgon kattogok. Újra meg újra elismétlem magamban a mondatait. Főleg azt az utolsót, amit már úgy kiabált utánam. Attól félek, hogy amikor kilépek a kapun délután, ott áll majd a sulis előtt. Vagy hogy holnap reggel a Magyar utca sarkán vár rám. Aztán egyszer csak nem bírom már tovább magamban tartani.

Megint nem kapok levegőt. A lányok vihognak körülöttem. Barbi a leghangosabban. Nagyon viccesnek hiszi magát. A törzse meghajlik, tenyerével a combjára csap. Olyan jól szórakozik a saját poénján, hogy az összes fogát látom. Hangosan beszívom a levegőt, és kinyitom a számat, hogy viszszaszóljak, de semmi nem jut az eszembe. Műsorszünet, anya szerint régen volt olyan, hogy nem ment a tévében semmi, csak fekete-fehér rizsszemek kavarogtak a képernyőn. Úgy hívták, hangyaháború. Ilyenkor nincs mit tenni, én is csak állok némán, becsukom a számat, majd újra kinyitom, hátha hirtelen beugrik valami, de csak a kavargó rizsszemek sistergését hallom.

Barbinak feltűnik, mit csinálok. Meglátja a lehetőséget az újabb viccre, ezért utánozni kezd. Nagyra nyitja a szemét, és tátog. A többi lány adja alá a lovat, először csak nevetnek, aztán csatlakoznak hozzá, pont úgy néznek ki, mint a pontyok a Tescóban. A szívem elnehezül, és dübörög, mint egy

rossz kazán, ami épp felrobbanni készül. Nagy levegőt veszek, hogy jobb híján elküldjem őket a picsába, de akkor hirtelen abbahagyják a gúnyolódást.

– Jó napot! – mosolyognak vidáman a tanárnőre.

Hátat fordítok nekik, és otthagynom őket.

Nem beszélgetek senkivel, az óra után elsőként rohanok ki a teremből, és a vécébe zárkózom. Az alkoholos filcet lemossák a takarítónők, ezért a körzőm hegyével vésem bele az egyik ajtóba, hogy Szabó Barbi (9. a) egy szemét kurva.

Éjszaka nem bírok aludni, csak fortyogok magamban. Ha tudom, hogy ilyen gecik, inkább leharapom a nyelvem, de nem mondom el nekik. Vagy legalábbis nem akkor, amikor a Barbi is ott van. Rohadt kis ribanc. Mit képzelsz magáról? Csak azért, mert az előző osztályában az összes fiú szerelmes volt belé, és egyszer még össze is verekedtek miatta, még nem kell ilyen köcsögnek lenni a másikkal. Egyébként meg ez baromira nem úgy megy, hogy csak a szép lányokat zaklathatják az utcán perverz vén faszok. De én nagyon szívesen cserélek vele, lehet ő a rövid hajú, fiús lány, én meg majd geciskedek vele, és villogtatom rá a nagy, fehér fogaimat, meg dobálom a lófarkamat. Akkor majd meglátjuk, mennyire tartja viccesnek ezt a beszélést. Miért nem mondtam azt, hogy fiú vagyok. Tudod, ki a fiú, a kurva anyád, az, Barbika.

Másnap reggel nem fordulok be a Magyar utcába, ahogy rendszeren. Úgy megyek tovább a Kossuthon, el a kirakatok előtt, mintha mindig is arra jártam volna. Még benézni se merek a kereszteződésbe. Inkább a próbababákat nézegetem a sarki üzlet kirakatában. A középkorú, elegáns nők divatja szerint öltöztették fel őket. Ceruzaszoknya, kis blézer, kalap. Az üvegen halványan visszatükröződöm. Farmer, edzőcipő, kapucnis pulcsi. A lesütött szemű próbababák szinte örülnek, hogy egy üveglap választ el minket egymástól. Összeszorítom öklömet a zsebemben, és továbbmegyek.

Az étteremnél befordulok balra. Valami puccos szálloda az egész épülettömb, de középen át lehet járni. Az étterem üvegfala után sima falfelület és fekete tükröződő üveg váltják egymást. Reflexből odapillantok, nem követnek-e. Nem látok senkit, mégis összerezzenek, amikor valami zajt hallok. Hirtelen émelyegni kezdek. Tudom, hogy a tegnapi vénember az. Idáig feltűnés nélkül követett, de most, hogy ebben a kihalt átjáróházban vagyunk, nem kell tovább várnia. Látom a viaszos bőrt, a csapzott, zsíros haját, a peccétes, hosszú ballonkabátot, a rothadó, hiányos fogsort. Hallom a hangját. Számonkér, amiért tegnap elszaladtam előle. Amikor végre összeszedem magam, hogy megforduljak, nem látok senkit.

Beérek a suliba, felmegyek az elsőre. A többiek a folyosón ácsorognak, mert még nincs nyitva a terem. Barbi fennhangon azt kérdezi, hogy na, ma is találkoztam a pasimmal? Összepréselem a számat, mert félek, hogy megint tátogni kezdek kínomban. Aztán már csak azt a sístergő hangot halom a fülemben, és nekilököm Barbit a falnak. Először úgy néz rám, mint aki komolyan megijedt, de aztán rájön, hogy én is legalább annyira meglepődtem ezen az egészen, mint ő. Felkiált, hogy mi a fasz, és a barátnőire néz. Most mindjárt a torkomnak ugranak, gondolom. De úgy néz ki, mint ha észre sem vették volna az egészet. A füzetüket bújják, nem is figyelnek ránk. Jóleső melegséget érzek a mellkasomban. Elszégyellték magukat, gondolom, rájöttek, hogy szemét dolog volt kiröhögniük. Aztán hirtelen beugrik, ahogy a füzetükbe nézek egy pillanatra, hogy az első órán rögtön do-gát írunk.